

Aar. Efter to Ugers Frihed, blev hun atter sat i Fængsel, denne Gang i otte Maaneder, og da hun derefter fik sin Frihed, forlod hun Rusland. Nogen Tid efter kom hun igen tilbage til Fædrelandet, og nu havde hun faaet et helt nyt Syn paa Situationen. Hun saa, „at intet nyt kan bygges op, hvis ikke det gamle bliver revet ned“. Og saa blev hun Terrorist.

Fangen gennemgik i faa Ord Revolutionens Gang, Dumaens Opløsning og Forfølgelsernes Genoptagelse. Hun sluttede med følgende Ord:

„Regeringens Bestræbelser er forgæves. Intet, hverken Arrestationer eller Fængsler, Forvisning eller Tvangsarbejde, hverken Galgen eller Bøssen eller Straffe-Ekspeditioner kan standse Folkebevægelsen.

I kan dømme mig til hvilkensomhelst Død i vil: i Galgen, i Minerne eller i Torturkammeret; jeg dør, kun opfyldt af en eneste Tanke: tilgiv mig, mit Folk! Jeg kunde kun give Dig saa lidt. Jeg havde kun eet Liv at give. Og jeg dør i fast Tro paa, at der vil komme de Dage, da Tronen synker i Grus, og Frihedens Sol straalér herligt over Ruslands vide Sletter.“

Ved Anna Brosbøll.

Nyere og ældre Forfattere

om

Kvinden.

I.

— — — — Men lige efter Janna rejste Jan Grøgaard sig, og alle mærkede paa ham, at nu havde han noget at sige.

„Det bli'r nok tidt sagt om de Kvinder“, sagde han, „der skiller sig ud fra dem, der staar giftfærdige og venter, ikke paa Kærlighed, men paa en passelig Mand, — — — det bli'r nok tidt sagt om dem, der ikke staar i deres Geled, at de ikke er kvindelige og mangel Gang ikke yndige.

Passer ikke Kjolen saa godt? nej, bare se! og Kaaben hænger jo for lang foran! Og Haaret — det er jo bare samlet i en hastig Knude!

Og de elegante Herrer, hvis Maal er den uskyldige Pige til Kone, og uden om den skønne Pigelil ved en flot Souper, de taler med rynkede Næser om de „emanciperede“ og priser sin brave Kone, der aldrig gør Ophævelser, og saa disse søde fordomsfrie Damer, der for Øjeblikket forsøder dem Livet.

Og kanske en yderst kæk Lyriker med Huller i sin Hjerne skriver Vers om den Kvinde, han alenest kan elske, hende med det lumskelige Sind, sødt for Mænd.

Men det standser ikke! aa nej, det gaar alligevel, Kvindernes Tog.

Og se: Kvinder følger sig til, i hvem Livet brænder højt, som nok kunde faa en Mand, aa ja! Men som først og sidst forlanger en ubeskaaren Menneskeværdighed og en ukuet Sjæl.

Det første Kuld af kæmpende Kvinder holder vel nu paa at synke om, dødstrætte, og med slidte Klædebon og flade Barme, udsuget af det strænge Liv, Kampen mod Haardhed og Dumhed gi'r.

Men, sandelig siger jeg Eder! bag disse store dødstrætte staar yngre med ranke Viljer og straalende Øjne. Villige til at kysse de trætte Søstres Hænder og villige til at fortsætte! — — — — —

Thomas P. Krog: *Gunvor Kjeld*. Side 255—256.

Kvindens retslige Stilling i Danmark.

Kortfattet Fremstilling

af

cand. jur. *Henny Petersen*.

(Sluttet.)

Denne Bestemmelse har kun Hensyn til de Børn, som Hustruen havde ved Ægteskabets Stiftelse, men Manden er forpligtet, selv om han har været uvidende om disse Børns Eksistens. Derimod omfatter Bestemmelsen ikke Hustruens senere „uægte“ fødte Børn.

Stedfaderens Forpligtelse er ganske uafhængig af, om der maatte være andre, som er forpligtede til at forsørge hans Hustru de Børn, som hans Hustru er Moder til, men han ikke er Fader til.

En Stedmoder har, saalænge Ægteskabet bestaar, samme Forpligtelse med Hensyn til Stedbørns Forsørgelse som en Stedfader.

Derimod er hendes Forpligtelse efter Ægteskabets Ophør noget mindre omfattende, idet den kun vedvarer, naar Ægteskabet er opløst ved Døden, men ikke naar det er opløst ved Skilsmisse og derhos kun angaar de „ægte“ Børn, som Manden har indbragt i Ægteskabet. Hvad Mandens „uægte“ Børn angaar, ophører enhver Forpligtelse for Stedmoderen, naar Ægteskabet opløses, undtagen naar hun som Enke hensidder i uskiftet Bo.

Om Stedforældres Underholdspligt overfor Stedbørn, gælder de samme Regler som for Forældres Underholdspligt overfor deres „ægte“ Børn.